

In geen ding bezorgd

Preek van Ds L. Huisman

Geliefden, het Woord van de Heere, wat we u vanmorgen willen prediken, staat in Filippenzen 4: 6 en 7.

Weest in geen ding bezorgd; maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken met dankzegging bekend worden bij God. En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus.

Deze tekst, geliefden, spreekt van geloofsvertrouwen, het vertrouwen dat de Heere het goed zal doen in ons leven. Dat wil natuurlijk heel wat anders zeggen, dan dat onze weg altijd over rozen zal gaan, dat er nooit zorg ons hart zal beklemmen. Zolang we zonde doen en zondaar zijn, zullen we ook deze zonde met ons omdragen: De zonde van de ijdele zorg, die ons van het heilspoor doet dwalen. Maar we behoeven ons op al die baren van de ijdele zorg – en er kúnnen er wat zijn in ons leven – niet roerloos te laten meedobberen, alsof er geen mogelijkheid was daarvan ontslagen te worden, alsof wij geen tegenweer hadden in deze strijd tegen de ijdele zorg die het leven wat we hier ontvangen, wat we leiden mogen aan ‘s Vaders hand, ons dikwijls tot een tranendal maakt. Het is waar, God brengt ons soms in diepe wegen, Hij legt soms een kruis op ons op zúlk een manier, dat we zeggen: Heere, dat is echt teveel, dat kán ik niet dragen, U weet het toch! En menigmaal, wanneer ons kruis in zicht komt en ons pad naar beneden afloopt en het dal van ons leven donker wordt, beginnen wij te twijfelen aan datgene, wat bij ons volkomen zeker moest zijn, namelijk, dat de poorten der hel ons, Zijn gemeente, niet zullen overweldigen. En dat Christus de sleutels draagt van hel en dood en dat Hij bij ons blijft, wáár God ons heenleidt in deze wereld, omdat Hij het gezegd heeft! We moesten veelmeer staat maken op het Woord van God. We maken dikwijls uitsluitend staat op het gevoel, op onze harten; en we geloven God vaak niet verder dan dat we Hem zien. “Zien” in de zin van: Nu zie ik dat de Heere met me is, nu zie ik duidelijk dat de Heere mijn gebed verhoord heeft. Wat is dat voor een geloof, dat alleen maar gelooft als het ziet? Heeft Jezus niet gezegd: “Thomas, jij bent de laatste, jij mag eerst zien en dan geloven, maar voortaan geldt er een andere regel in Mijn Koninkrijk, voortaan is het eerst geloven, dan zien.” Zalig zijn ze, die niet gezien en nochtans geloofd hebben. En tot dat geloofsvertrouwen wekt de apostel Paulus de gemeente van Filippi op. En vanzelfsprekend is dit woord ook tot ons gericht, in het bijzonder deze morgen. Het zijn geen ideale omstandigheden, waaronder de apostel Paulus deze brief schrijft aan deze dierbare gemeente, die hij zo hartelijk liefheeft, dat hij zegt: “Zo dan, mijn geliefde en zeer gewenste broeders;” en: “Mijn blijdschap en kroon; staat also

in de Heere, geliefden.” Het waren geen ideale omstandigheden, want waar ís Paulus, als hij deze brief schrijft? Paulus zit in de gevangenis, in Rome. Hij heeft wel een bepaalde mate van vrijheid: De broeders mogen hem bezoeken, hij kan daar zelfs het Goddelijk Woord uitdragen. Maar hij is toch niet vrij. De boze schijnt over zijn leven te triomferen. Moet u eens indenken, moet u de werkelijkheid eens een ogenblik indenken. Daar staat de dienstknecht van God, die op zo’n bijzondere wijze verkoren was om de heidenen het evangelie te verkondigen. En het eind van deze man is de gevangenis. En als hij de gevangenis even verlaten mag, dan is hij geketend met een keten aan een krijgsknecht, zodat hij maar niet ontsnappen kan. En wat doet hij daar in de gevangenis? Klaagt hij daar de hele wereld bij elkaar en roept hij iedereen op om medelijden met hem te hebben? Geliefden, dat is veelmeer een teken van ongeloof, veelmeer een teken van haat dan van liefde, van wantrouwen dan van vertrouwen. Een mens die iedereen oproept om medelijden met hem te hebben, is het niet eens met de weg die God met hem houdt, gelooft ten diepste niet dat de weg, die God met hem houdt, dé weg is, de goede weg; die vertrouwt zijn leven niet aan God toe. Paulus, hij heeft daar in de gevangenis meer dan ergens anders de liefde beoefend tot de broeders en tot de zusters, tot de gemeenten die hij achter moest laten, aan wie hij het Evangelie van Gods genade gepredikt had. Het was ook in de kerk geen ideale toestand. U moet maar eens lezen, wat er staat in het tweede hoofdstuk, het 20ste en 21ste vers: “En ik hoop in de Heere Jezus Timotheüs haast tot u te zenden, opdat ik ook welgemoed mag zijn, als ik uw zaken zal verstaan hebben; want ik heb niemand die even alzo gemoed is, die oprechtelijk uw zaken zal bezorgen. Want zij zoeken alle het hunne, niet hetgeen van Christus Jezus is.” Dus het waren in de kerk geen ideale omstandigheden. Paulus had daar in Rome bijna niemand over die hij nog vertrouwen kon. Hij zegt: zij prediken Christus wel, maar ze zijn vijanden van het kruis van Christus. Dat staat ook in deze brief. Als het kruis van Christus in het gezicht komt, d.w.z. als ze om Christus’ wil hun naam moeten verliezen, dan kiezen ze voor zichzelf, dan worden ze ontrouw, dan kruipen ze terug als een slak in zijn huis, dan wordt hun getuigenis krachteloos en hun prediking een prediking van ja en nee. Dan stáán ze niet meer voor hetgeen ze van Christus Jezus ontvangen hebben, omdat ze hun eigen naam niet veil hebben. Ze schrikken terug voor het kruis, wat onlosmakelijk verbonden is aan de prediking van het kruis van Christus. Luther zegt: “Een Evangelie dat geen weerstand ontmoet in deze wereld is niet het Evangelie van onze Heere Jezus Christus.” Dus het waren ook onder de dominees van die dagen geen ideale omstandigheden. En toch, en tóch is hij niet moedeloos. Dat is altijd weer de heerlijke kracht van Gods genade. De Bijbel, het Woord van God maakt er zich niet af met een halve hulp en met een halve raad, waar je dan verder maar zelf mee moet zien eruit te komen. Nee, als Paulus dan zo aan het eind van zijn bediening is gekomen en hij weet dat de tijd van zijn ontbinding aanstaande is en hij roemt reeds in het gezicht op de kroon, die hij welhaast ontvangen zal, wetende dat hij de goede strijd

heeft gestreden en de loop heeft beëindigd en het geloof heeft behouden, dan neemt hij ten laatste de pen en schrijft hij zijn afscheidsbrief aan de gemeente der Filippenzen. En de afscheidsbrief, dat is geen doodsbericht, dat is geen klaagzang, maar die afscheidsbrief, dat is een riem onder het hart; die afscheidsbrief dat is de laatste krachtige oproep aan die gemeente om toch staande te blijven in de verdrukking, die aanstaande is, ondanks alles wat hen dreigt af te trekken van het Woord van Gods genade. Hij zegt in het vierde vers: “Verblijd u in de Heere ten allen tijde! Wederom zeg ik u: verblijd u!” Paulus was toch geen man van wie je zeggen kan: “Ja, jij kan licht praten, Paulus; jij zit daar in je elpenbenen paleis; jij zit daar in je ivoren toren. Jij zit daar lekker en warm en goed; jou gaat het allemaal voor de wind; maar je moet ons hier in Filippi maar eens zien; hoe we te strijden en te lijden hebben; hoe we veracht worden.” Paulus, ik zeg het nog eens en met nadruk, Paulus was in nog veel groter nood dan de gemeente van Filippi. Maar Paulus, hij zegt in ditzelfde hoofdstuk: “Ik heb wat geleerd in mijn leven; ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben.” Dat wil niet zeggen: Ik ben met een klein portie tevreden; nee, maar dat wil zeggen: Ik ben tevreden met dat deel in mijn leven, met die portie, die de Héére me geeft. Als de Heere me veel wil geven, het is goed. Maar als de Heere me veel wil onthouden, het is ook goed. Ik heb aan God genoeg. Ik heb geleerd in mijn leven aan God genoeg te hebben, zegt Paulus. Ik vermag voortaan alle dingen door Christus die mij kracht geeft. Geliefden, dan is de Heere de troost van het geloof, dan hebben we aan God genoeg. Bezwijkt dan ooit in bittere smart of bange nood mijn vlees en hart, zo zult Gij zijn voor mijn gemoed, mijn Rots, mijn Deel, mijn eeuwig Goed. Dat is de zwanenzang van de gelovige. En tot dat geloof spoort Paulus de gemeente aan en tot dat geloof dring ik u ook, mijn geliefde broeders en zusters in Jezus Christus, Gemeente des Heeren, ja, de ganse gemeente, bekeerd en onbekeerd; tot dat geloof dring ik u, dat we, kon het zijn, in de tijd die vóórligt, in dat geloof bevestigd werden. Dan zal er geur uitgaan van de gemeente van Christus; dan zal de wereld zien dat de aarde en al wat erin is, draait om het raadsplan van God. Dan zult u zeggen tot degenen die buiten zijn: “Ik vermag alle dingen.” Laat dan de hemel en de aarde in elkaar storten; laat zee en bergen wegspoelen; laat alles vergaan, laat de aarde verzet worden uit hare plaats, ik vermag alle dingen. Ik hoop op God, ik prijs het onfeilbaar Woord, want ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord! Wat sterv’ling zou mij schenden? En dan zegt Paulus in deze tekst tot ons: Weest in geen ding bezorgd! Ja, dat is geen halve raad. Er zijn veel dingen waar wij mensen van zeggen: Ach, je moet je daar geen zorgen over maken; zorg liever dáárvoor; maak je dáár zorgen over. Hier zegt hij het radicaal: Weest in geen ding bezorgd; niets uitgezonderd. Weest in geen ding bezorgd! Bezorgd zijn is iets anders dan zorgen. Ik kom daar straks nog even op terug. Bezorgd zijn is zonde; zorgen is een Goddelijke roeping. Bezorgd zijn is een vorm van ongeloof; het is eigenlijk een vrees, die we in ons hart hebben over enige vorm van doodsgevaar, in de vorm van ziekte, in de vorm van armoede, in de

vorm van gemis, in de vorm van lijden: natuurlijk, lichamelijk, ook geestelijk. Vrèzen! Bezorgd zijn komt voort uit het ongelooft, En terwijl we dit overdenken, zitten we misschien midden in dat bezorgd zijn. De één zegt: Ja, ik ben bezorgd over mezelf, want mijn gezondheid laat nogal eens te wensen over. Of wanneer het uw ziel betreft: Ik ben bezorgd over mezelf, want ik ben nu al zo oud en ik ken de Heere niet; ik weet dat ik voor eigen rekening door dit leven ga en ik mis de vertroosting des Heiligen Geestes. Als het erop aankomt, dan heb ik eigenlijk niets om me aan vast te klemmen; ik weet niet dat de Heere ooit tot mijn ziel heeft gesproken; ik ken niet de verborgen omgang met de Heere. Een ander zegt: Mijn bezorgdheid gaat over mijn gezin, mijn huwelijk, de verhouding met mijn kinderen, mijn kinderen onderling, mijn ouders en mij, of in welke vorm ook het kwaad tot ons gekomen is; in welke vorm er ook wrijving en ellende en verwijdering gekomen is. Een ander zegt: Ik ben bezorgd over Gods Kerk. Kijk toch eens wat er gebeurt in de kerk van Nederland! Kijk toch eens naar de grote afval. Hoor toch eens naar wat er vandaag verkondigd wordt als theologie: De omkering van het Evangelie, de omkering van alle christelijke levenswaarden; de mens wordt op de troon gezet en het Woord van God wordt verdacht gemaakt. We leven ook wat betreft de kerk van Christus in een tijd waarin velen het goede kwaad noemen en het kwade goed. We zijn de tijd van de antichristelijke macht binnengegaan. De grote eindstrijd nadert; het geruis van Jezus' voetstappen wordt gehoord. Ik ben daar bezorgd over. Een ander zegt: Ik ben bezorgd over de maatschappelijke toestand waarin we leven op sociaal-economisch gebied; bezorgd omdat ik geen werk meer heb; bezorgd omdat het niet goed gaat met mijn zaak; bezorgd omdat het met deze regering niet goed gaat. En, ach geliefden, waar zouden we eindigen? Daar zijn ontzettende dingen, die zich voltrekken in ons vaderland en het ergste is dat als we jaar en dag in ons vaderland wonen en leven, dan komt het als een sluipmoord over ons. Elke dag een paar druppeltjes vergif, we merken het eigenlijk niet. Enigszins merk je het, als je een paar jaar weggeweest bent en je komt dan hier het vaderland weer binnen, dan zeg je: Hoe bestaat het! Gaat dat tegenwoordig zó maar? Is dat echt waar? Gebeurt dát in ons vaderland? En laat de regering dat toe? Stimuleert ze dát? Je staat er versteld van! Maar van lieverlee worden we allemaal geïnfecteerd, tenzij dan dat we verstaan wat de apostel gezegd heeft en wat God tot ons zegt in deze tekst. Ik zeg nog eens, denk erom dat u hier het bezorgd zijn niet verwisseld met het zorgen. Zorgen is een christelijke plicht; zelfs al waren er geen zonden, dan waren er nog zorgen; in de zin van Adam: Hij moest zorgen dat de hof bewaard en bebouwd werd. In de hemel zullen de heiligen eeuwig zorgen dat God de eer krijgt. Dat is een deugd die bij het menselijk bestaan hoort, omdat we nu eenmaal van Gods geslacht zijn. God zorgt voor mens en beest en doet Zijn hulp nooit vrucht'loos vergen. Er is een eerlijke christelijke zorg. De zorg van ouders voor hun kinderen. Die zijn huisgezin niet verzorgt, die is erger dan een heiden, staat in het Woord van God. Paulus zegt als hij het heeft over al

die zorgen die op hem afkomen, dat dagelijks de zorg van al de gemeenten hem drukt en ter harte gaat. Dus zorgen is een christelijke deugd, een plicht van God, ons opgelegd. Dat kunnen we doen; dat mógen we doen in de gemeenschap met God, vertrouwend op het werk des Heeren, op de ondersteuning van God. Maar bészorgd zijn, dat is zonde. Dat komt voort uit het ongeloof. Het is in strijd met de liefde van God. Want God heeft gezegd: Kinderen, Ik zal goed voor je zorgen; kijk maar naar de leliën, kijk maar naar de vogels op het dak, verzorg Ik ze niet? Bekleed Ik ze niet met een heerlijk kleeid, schoner dan dat van Salomo? En zorg Ik niet dat ze elke dag hun spijsze hebben? En dalen ze niet met lofzang ten grave? Ja, ik weet wel, sommige mensen denken dat de kerk van Christus een klooster is, waar schraalhans keukenmeester is. En ze beroemen zich in hun ellende en ze menen dat dát de echte weg is, als een mens zijn leven lang als een gebukte en gebogene over de wereld gaat, als er geen straaltje hoop meer uit zijn ogen blinkt en als zijn hoofd gekromd is als een bieze. En ze halen dan nog enkele teksten aan uit de Bijbel tot staving van hun dwaasheid. Maar geliefden, Jezus Christus is gekomen opdat Zijn kinderen het leven hebben en overvloed. “Zijt in geen ding bezorgd; verblijdt u in de Heere ten allen tijd.” Dát is het recht wat God ons geeft. Ik weet wel, we zijn niet altijd verblijd en ons aangezicht straalt niet altijd van vreugde en verwachting, maar dat komt dan vanwege onze zónden. Dat komt niet, omdat God ons maar zo’n klein beetje genade geeft; dat komt niet daarvandaan, omdat de Heere niet wil dat we elke dag Hem met lofgezing tegemoet zouden gaan. Dat komt, omdat we zo weinig vertrouwen hebben op God. En, geliefden, als we daarmee blijven sukkelen, dan groeit die bezorgdheid met ons karakter en met ons leven samen. Dat is net als mensen die in het begin van hun leven in elkaar lopen; later kunnen ze niet meer overeind komen. Al hun spieren zijn samengetrokken in die verkeerde houding die ze in hun jeugd al hebben aangenomen. Zo is het ook in het geestelijke. Er zijn mensen die nemen geestelijk ook een bepaalde houding aan, waar of nietwaar, want ze menen dat dat het kenmerk is van het echte en ze kunnen zich, al gaande, niet meer opheffen uit die toestand; erger, ze idealiseren die toestand. En als een mens eerlijk zegt: ik geloof in God en ik geloof in Jezus Christus, Zijn Zoon, want ik heb het zelf uit Zijn mond gehoord; en ik heb God lief boven alles, wat in de hemel en op de aarde is, dan kijken ze je aan met grote ogen alsof je de eerste de beste ketter bent die bezig is het Woord van God teniet te maken. Geliefden, dat is een verkeerde houding, die door velen wordt aangenomen; u zult geen steun vinden in de Schriften. O, ik weet wel, en ik wil het er aanstonds bij zeggen, daar is ook een grenzeloze oppervlakkigheid bij velen van de kerkmensen, laat ik het maar zo zeggen, die geen behoefte hebben aan schuldbelijdenis; die geen behoefte hebben aan vrede met God en daarnaar geen verlangen hebben. Maar over die spreek ik niet. Ik spreek nu over u, die van de waarheid overtuigd zijt, die gelooft dat een mens niet zalig kan worden tenzij dat de genade Gods soeverein in zijn leven verheerlijkt wordt. Ik spreek tot u, die de

beginselen van Gods genade geproefd en gesmaakt hebt, voor wie de zonde de dood geworden is, die schreiend gekomen bent tot de God des levens om van Hem verlost en vertroost te mogen worden, die begeert ontslagen te worden van de banden der zonde, wier lust en vermaak het zou zijn om Gods Kind te mogen zijn. Ik spreek tot u, zeg ik, u gaat menigmaal krom en in het stof gebogen, terwijl het niet nodig is dat ge op zulk een wijze uw weg voortzet. Is er dan geen Redder? Is dat rantsoen van Christus nu wáárlijk zo beperkt dat ge altijd maar met een hart vol bezorgdheid uw weg zult moeten voortzetten? Is God nu zulk een karig God? Is dat Offer dan van zulk een weinig waarde dat ge uw hoofd niet uit de gebreken omhoog zou mogen heffen? Het is in strijd, zeg ik, met de liefde Gods; het is in strijd met de alwetendheid van God. Een mens die bezorgd is, die gelooft niet dat God alwetend is. Een mens die bezorgd is, die gelooft niet dat God de wijsheid is; dat Zijn Naam is Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst. Die bezorgd is, die gelooft ten diepste niet dat God almachtig is, want hij ziet de omstandigheden machtiger dan God; hij ziet de mensen machtiger dan God. Hij ziet de vijand aankomen als een stroom en hij gelooft niet dat de Geest des Heeren er de banier tegen opheffen kan en zal. Ik zeg, het komt voort uit ongelof. Maar, nu zijn er hier mensen die zeggen: Ja dominee, dat geloof ik allemaal, dat die bezorgdheid toch maar een grote zonde is, vrucht van het onheilige, zondige ongelof; maar vertel me dan toch, wat moet ik doen? Vroeger, als jongen, dan zongen we dat versje: "Schep vreugde in 't leven en zet je zorgen aan de kant; wat niemand kan geven, dat heb je zelf toch in de hand." Zo'n straatdeuntje. Moeten we het dan zó doen? Moeten we dan maar net doen, alsof we geen drukkend leed en geen verdriet en geen kruis in deze wereld zien? Moeten we dan maar net doen, alsof alles goed is tussen ons en tussen onze naaste, tussen ons en tussen onze kinderen, tussen ons en de mensen waarmee we werken; goed in de kerk en goed in de maatschappij? Moeten we zeggen: Ach, zieltjes zonder zorg? U begrijpt wel dat dat de bedoeling niet is van Paulus. Nee, hij wijst ons een betere weg aan. Want u zult bemerken, u kunt wel even proberen uw zorgen aan de kant te zetten, maar dat is net als met een veer die je indrukt. Als je even je zorgen wilt vergeten en je wilt je even van die drukkende last distantiëren, dan komt het even later weer met vernieuwde kracht op je af, want de oorzaak van die bezorgdheid is niet ontdekt, is niet weggenomen. En als je dan wakker wordt, dan zit je toch weer middenin je bezorgdheid. Nee, luister, als u er nou werkelijk mee tobt en als u nou toch van die bezorgdheid af zou willen, als dat toch ergens de pijn van je hart is, dat je zegt: Ja Heere, het is waar; ik moet toch als ik mijn leven terugzie, bekennen dat U een goedertieren God bent. Dat bent U op de kritieke momenten van mijn leven altijd geweest. En wat heb ik dan toch weinig vertrouwen op U! Wat geloof ik dan toch weinig van Uw Vaderlijke zorg. Maar Heere, hoe moet dat nu toch veranderen? Ik zou zo graag willen, dat ik van die bezorgdheid ontslagen raakte. Luister! Máár, laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, met

dankzegging, bekend worden bij God. Paulus zegt: Spréék! spréék van uw ellende, spréék van de banden die u binden, spreek van de angst die uw hart beklemmt. Spreek tot God van uw nood. Zie, geliefden, dat is de weg ter ontkoming, want God alleen kan u helpen. Hij alleen wil u helpen, Hij alleen zal u helpen wanneer we alzo tot Hem spreken.

Maar laat uw begeerten in alles; geen nood uitgezonderd. Dat is nu altijd die heerlijke oplossing van het evangelie, zoals ik u straks al zei. Als God een oplossing geeft, dan geeft Hij een Goddelijke oplossing; als Hij je helpt dan helpt Hij je helemaal; als Hij je raad geeft, dan geeft Hij zulke raad dat je uit al je noden wordt uitgetild. Maar laat uw begeerten in alles door bidden en smeken bekend worden. Door bidden en smeken, dat is begrijpelijk. Bidden dat is het afwentelen van je last op de Heere, dat is alles aan de Heere uitzeggen, dat is belijdenis doen van je overtreden aan de Heere; dat is het echte bidden. Bidden, dat is maar niet het oeverloos spreken over wat je graag zou willen. Bidden, dat is níet-werken; dat is je handen samendoen, dan kan je niet meer vechten en dan kan je niet meer werken. Dat is je ogen dichtdoen, dan kan je zelf de weg niet meer vinden. Maar het is toch tevens de hoogste trap van werkzaamheid; bidden, dat is je verlaten op de genade van God. Bidden, dat is je restloos prijsgeven aan de goedertierenheden van de Heere. Dat is bidden. Natuurlijk níet het gedachteloos prevelen van de woorden die je vader en je grootvader ook altijd gezegd hebben. Maar bidden, zeg ik, dat is de last van je leven afwentelen op God en zeggen: Heere, ach, U weet het, ik ben een zondaar, al de geledingen van mijn leven zijn verdorven door de zonde. Maar Heere, ik heb gehoord van rijke zegen, die Gij uitstort keer op keer. Ach. Laat ook van die milde regen druppelen vallen op mij neer! Heere, ik heb gehoord dat U anderen genezen hebt, dat U anderen tot een Vader werd, dat U de last van anderen afgetild hebt. O God, zie me onder mijn last, aanschouw mijn verdriet! En smeken! Dat is het hulpeloos, het rechteloos tot God gaan en zeggen op grond van Gods verbond wat Ruth zegt. Smeken dat gaat nog dieper dan bidden. Ruth zei: “Breid dan uw vleugel over uw dienstmaagd uit, want gij zijt de lossen.” Smeken, dat is rechteloos recht hebben. Maar dan geen recht hebben door iets wat door mij gepresteerd of iets wat in mij overgebleven zou zijn. Als Ruth zegt: “Breidt uw vleugel over uw dienstmaagd uit, want gij zijt de lossen,” dan is hij de lossen naar het Goddelijk recht. Omdat God beslist had, dat er een lossen zou zijn in Israël voor degenen die er hun goederen hadden doorgebracht. En als ik tot Jezus ga met de last van mijn zonden en ik zeg: Heere ik kom tot U; ik kan mezelf niet meer helpen en geen mens kan me helpen! Breid U dan Uw vleugel over Uw dienstmaagd uit, want wij hebben een eeuwig verbond der genade met God, waarvan Gij Borg en Zaligmaker geworden zijt! Begrijpt u? Dan heb ik in dat verbond een Goddelijk recht. Eis van Mij vrijmoedig op mijn trouwverbond. We hebben natuurlijk geen rechten, maar toch hebben we álle rechten. Maar dat zijn dan genaderechten, verbondsrechten, die God ons gegeven en die Hij in de Heilige Doop ons betekend en verzegeld heeft. Dat is smeken, op dat

recht je verlaten, op dat recht van het verbond.

En dan staat er zo'n eigenaardig woord, daar staat: Met dankzegging. Als je nou toch bezorgd bent en je voelt dat het kwaad der bezorgdheid je leven verteert, hoe kan de apostel dan zeggen dat je met dankzegging al je begeerten bij God bekend moet maken? Met dankzegging; ja geliefden, dat is toch waar! Want elk waar gebed vloeit toch voort uit een dankbaar hart. Je kan niet recht bidden zonder dankbaar te zijn. Want anders wordt het gebed zo vlug een beschuldiging tegen God, omdat God ons onthoudt datgene waar wij van zeggen: Dat moest ik toch hebben, dat kan ik toch niet missen. Met dankzegging. Als we ons recht voor God plaatsen, als we ons in het licht der Schrift voor God plaatsen, met al het kruis dat ons soms drukt, met alle bezorgdheid, die soms in het hart is, dan moeten we toch eerlijk zeggen: Hij handelt nooit met ons naar onze zonden, Hij straft ons niet naar onze ongerechtigheden. Dan moeten we toch zeggen: "Heere, U hebt me nog niet in de hel geworpen en dat heb ik verdiend." Dan houden we altijd nog dankensstof over. Dan kon het, wanneer God ons verlaten had, oneindig veel erger zijn, dan het nu met ons gesteld is. Ik zeg, dan moeten we ons wel aan de Schrift spiegelen. Wanneer u het natuurlijk doet aan uw buurman, dan zegt u net als Asaf: "Kijk eens, die man heeft het veel beter dan ik, die heeft geen reden om bezorgd te zijn en die heeft al het goed van de wereld en het gaat hem altijd maar wel en hij heeft geen banden tot de dood toe ..." Maar dan moeten we ons spiegelen aan het Woord. En in het Woord van God worden we getekend als mensen die het zwaard van de rebellie tegen God hebben opgenomen en die nu vanwege de gerechtigheid Gods geen plaats hebben om voor Hem te bestaan, maar die in de grote barmhartigheden van God nog een tijd gekregen hebben om ons te bekeren, een genadetijd. En als we dat zien, dan zal ons gebed geen oeverloos vragen zijn van alle dingen, die we graag willen hebben, maar dan zal ons gebed steunen op de dankzegging: O God, Gij hebt tot hiertoe geen lust gehad in onze dood; Gij zijt ons tot hiertoe nog een Redder geweest; Gij hebt ons menigmaal Uw gunst betoond. O Heere, help ons nu ook! Help ons naar onze zielen, réd onze zielen! Maak ons vrij van onze gruweldaden! Geef ons die opening aan de troon van Uw genade! Doe ons zien op dat offer, waardoor we tot U komend zeggen: "Breid dan Uw vleugel over uw dienstmaagd uit, want Gij zijt de Losser."

En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus. De vrede Gods, die alle verstand te boven gaat. Dat duidt op de grote kracht van die vrede. Het ziet niet in de eerste plaats op het te boven gaan van alle denken van de mens, ook dat, maar het wil eigenlijk nog meer zeggen; het wil eigenlijk zeggen: Die vrede van God, die is zó sterk, die is zo krachtig; die vrede Gods die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en zinnen bewaren. En dat woord bewaren, dat is het woord wat op andere plaatsen in de Bijbel gebruikt wordt van het bewaren van een stad door dikke muren en door stevige poorten. M.a.w. dan zal die vrede Gods uw leven in de rust brengen, die rust die overblijft voor het volk van God. dan zal

die vijand u geen kwaad kunnen doen, want dan zal die vrede Gods die ringmuur om je hart zijn. Die vijand waar Paulus mee te maken had, die honden, die kwade arbeiders, die versnijders, zoals hij ze noemt; hij zegt, die zullen je geen last meer bezorgen, je zal vast staan op Jezus Christus, je zal aan God genoeg hebben. Ik vermag alle dingen. Weest mijn navolgers, gelijk ook ik van Christus. Laat dan de gevangenisdeuren opengaan; laat dan Paulus de dienstknecht van Christus zijn in een keten, maar hij is vrij, vrijgekocht door het bloed van Jezus Christus, vrijgemaakt door de krachtige werkingen van de Heilige Geest. Dood noch leven, tegenwoordige noch toekomstige dingen, zullen hem, zullen ons, meer scheiden van de liefde Gods, dewelke is in Christus Jezus.

Uw harten en uw zinnen bewaren. Ons hart is de bron des levens, waaruit de uitgangen des levens zijn. Onze zinnen, ons denkvermogen. We zullen zó leven, zó gevoelen en we zullen zó denken, zó ons tot God richten, zó ons aan God verkleefd weten, dat we vrede hebben met God. We zullen op de hoogte treden en de verheffingen Godes in onze kelen hebben. En nu vraagt u: ik ben daar zó ver vandaan, wat moet ik doen om die vrede met God te verkrijgen? Dat ik niet zo dikwijls ondersteboven gegooid wordt; dat ik niet, uit de kerk thuiskomend, alweer aan het bezorgd-zijn ben; dat ik niet morgen zeg: ja, die man zei het gisteren wel aardig, maar ik zit nou toch maar midden in de ellende en hoe kom ik daaruit? Ik kan me voorstellen dat u zo praat, maar luister, dan staat er aan het eind van de tekst: In Christus Jezus. Dat is maar niet een slottirade, zoals wij soms ons gebed besluiten met, "om Jezus' wil." Je weet anders niet hoe je ophouden moet en alle mensen zeggen het, dus dan zeg je dat maar. Dat heeft geen enkele betekenis, je denkt er niet eens bij na. Zulk een gedachte moet je de apostel Paulus niet toeschrijven. Als hij hier aan het eind van de tekst schrijft: Uw harten en zinnen bewaren in Christus Jezus, dan is dat het allermooiste wat er in de tekst staat. Dan is dat ook de poort om te komen tot datgene wat ik zo-even gezegd heb. Want zonder de kennis van Christus blijft mijn ziel gedrukt onder een last van zonden en plagen. Maar omgekeerd is het ook waar, zelfs de geringste kennis van Zijn bediening, éniige kennis verkregen uit het Woord van God wie Christus is voor een zondaar, en zíe, met de kennis van Christus ... Door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen. Enige kennis van Christus geeft ons een inzicht in de vrede van God. Enige toevluchtnemingen tot Hem, al is het van verre, al durven we Hem door het geloof nog niet de mijne te noemen, al is het maar met de bruid: O, dat ik Hem vond, die mijn ziel liefheeft! Al zeggen we maar met die vrouw: O, dat ik de zoom van Zijn kleed aanraken mag. Al zeggen we het zonder woorden met onze tranen: O, Jezus, dat Gij mijn Jezus waart, want ik heb gehoord van Uw genade die Ge aan anderen gegeven hebt, ik heb gehoord van die veelvuldige verlossing waarmee Ge zondaren verlost en ik zit midden in mijn ellende; ik zit midden in mijn nood. O, help me, help me, help ook mij! Waar zo de genade van God, waar zo de liefde van Jezus

Christus, waar zo de drijving des Heiligen Geestes u van uzelf afdrijft en u door het nochtans des geloofs uitdrijft naar Hem, Jezus Christus. Jezus, die de vrede Gods gesmaakt heeft, toen Hij de zwaarste weg ging, die ooit iemand op aarde gegaan heeft. Toen Hij sterven moest, terwijl Hij geen zondaar was. Toen Hij verloren moest gaan, terwijl Hij de Behouder was aller mensen. Toen Hij verstoten werd van God, terwijl Hij de enig geliefde Zoon van God was. Toen heeft Hij de weg bewandeld tot de volmaakte vrede Gods. En wat was dan die weg? Wel, Hij heeft in de hoogste aanvechting en in de diepste nood gezegd: “Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiedde!” En toen veranderde het kruis niet! Houdt daar goed rekening mee. Ik zeg niet als ge vandaag uw zorgen God toebetrouwt, als ge vandaag met bidden en smeken en dankzegging uw begeerten bij God bekend maakt, dat morgen uw kind beter is. Ook dát kan God. En dat het morgen beter zal gaan met uw zaak en dat het morgen beter zal gaan in de verhouding met uw familie of van uw werk-mensen, of noem maar enige reden van bezorgdheid op. Nee, zo is het voor Christus ook niet gegaan. De Vader heeft Hem het kruis niet afgetild, toen Hij zei: Vader laat deze drinkbeker aan Mij voorbijgaan, maar niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt. Toen heeft toch de Vader Hem deze beker op de hand gesteld. en Hij moest hem drinken ten einde toe. En Hij heeft het kruis niet van Zijn schouders afgetild. Maar, en nu is in Christus nooit bezorgdheid geweest, want Hij was zonder zonde, maar Hij is toch wel in alles verzocht geweest, in al onze benauwdheden mede benauwd geweest; en toen heeft Hij moedig, als de Leeuw uit Juda's stam, als de Held om het pad te lopen zonder dat Hij achterwaarts week en zonder dat Hij klaagde over Zichzelf de loopbaan gelopen, welke God Hem voorgesteld had. Geliefden, dat heeft Hij niet alleen ons vóórgedaan, want dan moesten wij het Hem nog nadoen en wie ben ik, dat ik Christus zou kunnen nadoen? Maar veelmeer nog, Hij heeft het voor óns gedaan, voor diegenen namelijk die de last des levens alleen niet meer dragen kunnen en die tot Hem komen. Hij volmaakt! Ik kan het nooit volmaakt, ik kan het slechts in navolging van Hem, ziende op Hem, alles nog even gebrekkig. Maar dan neemt Hij toch dat onvolmaakte van mij en dat halve en datgene wat nog niet helemaal oprecht is. Hij neemt het aan, omdat er de beginselen der oprechtheid in zijn, die ik uit Hem ontvang en omdat God mij in mijn bidden, in mijn smeken, in mijn dankzeggen aanschouwt in mijn volmaakte Borg en Zaligmaker. En dan is mijn kreupel gebed door Hem een volmaakt gebed. En dan is mijn afgebroken smeking door Hem een volmaakte smeking. En dan is mijn lauwe en harteloze dankzegging door Hem een volmaakte dankzegging. Dan ziet de rechtvaardige Rechter mij aan als had ik nooit zonde gekend noch gedaan en ontvang ik door Hem, door Christus Jezus ontheffing van die last, die mijn ziel en mijn lichaam terneerdrukt en steek ik het hoofd omhoog en weet ik: wij zullen de eerkroon dragen; door U, door U alleen om het eeuwig welbehagen. Want die God is ons ten schild in het strijdperk van dit leven en deze Jezus is aan ons van Israëls God gegeven! Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.